

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. Петрич, 22.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕТРИЧ, ТРЕТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на дванадесети декември през две хиляди двадесет и
трета година в следния състав:

Председател: Андроника Ил. Ризова -
Ръжданова

при участието на секретаря Людмила Маламова
като разгледа докладваното от Андроника Ил. Ризова - Ръжданова
Административно наказателно дело № 20231230200817 по описа за 2023
година

Производството е по чл.58д и сл. от ЗАНН.

Образувано е по жалба с вх.№9227/17.10.23г., подадена от адв. Р. Н. като защитник на Е. Д. П., против НП № 5396а-119/06.10.2023г. издадено от Началник ГПУ-Петрич, с което му е наложено административно наказание: Глоба в размер на 100 лева на основание чл.257 ал.1 от ЗМВР.

С жалбата се оспорва фактическата обстановка описана в АУАН и НП, и се иска отмяна на обжалвания акт.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява, не се представлява.

Представител на административнонаказващия орган не се явява.

Правото на обжалване е упражнено в законоустановения срок от легитимирано лице, поради което жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

След преценка на доказателствата по делото, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

На 11.09.2023 г. жалбоподателят Е. Д. се явил на граничния пункт ГКПП Кулата – Промахон като му била извършена проверка и било установено, че същият има наложено ограничение по чл. 75, т. 3 от ЗБЛД – връчен му бил протокол за предупреждение № 539600-1856/11.09.2023 г. Е. П. протичал по категория „О“ – забрана за напускане на страната.

Въпреки връчения му протокол, в близките 2-3 дни П. напуснал границите на страната по неустановен начин и време, като на трасе „Изход“ контролът не е бил стопроцентов.

На 14.09.2023 г. обаче се явил на трасе „Вход“ за влизане в страната от Р. Гърция. Тъй като е български гражданин, същият може да се завърне по-всяко време в родината си, но съответно се явява нарушител на полицейското предупреждение, като е напуснал страната в

периода 11-14.09.2023 г.

На място срещу Е. П. бил съставен акт за установяване на административно нарушение, в който от фактическа страна било посочено, че се е явил за влизане в страната на ГКПП Кулата, като при проверка се е установило, че има наложено ограничение и предходно издаден протокол за предупреждение. Като нарушена е посочена разпоредбата на чл. 64, във вр. с чл. 4, ал. 1 от ЗМВР. Нарушителят подписал акта, като изложил своето възражение, а именно, че на 07.09.2023 г. е получил от Окръжна прокуратура писмо, с което го уведомяват, че забраната му е отпаднала. На 06.10.2023 год. въз основа на АУАН Началникът на ГПУ Петрич издал атакуваното НП като е приел изцяло фактическите констатации и правната квалификация изложени в акта. Санкционирал жалбоподателя с глоба в размер на 100 лева на осн. чл. 257 ал.1 от ЗМВР.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, както писмени, така и гласни, които преценени поотделно и в тяхната съвкупност не водят на различни правни изводи.

При така установената фактология съдът формулира правно убеждение в следния смисъл:

По приложението на процесуалния закон:

При извършена служебна проверка на приложените към делото АУАН и НП и процедурата по тяхното издаване съдът констатира, че са издадени от компетентните длъжностни лица, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и съдържат формалните реквизити предвидени в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН. В обстоятелствените части на акта и НП се съдържат факти, които в достатъчна степен описват вмененото във вина на въззивника нарушение, посочени са дата и място на извършването му, както и нарушената законова разпоредба. В съответствие с чл. 43, ал. 1 от ЗАНН, АУАН е бил предявен на Е. П. да се запознае със съдържанието му и да го подпише, като същият е имал възможност да направи възражения по съдържанието му, каквито са направени. При тези обстоятелства не може да се приеме, че правото на защита на наказаното лице е нарушено. Издаването на НП означава, че административно наказващият орган е счел, че е налице нарушение, извършено от конкретното лице, а основателността или неоснователността на тази преценка не представлява задължителен реквизит на наказателното постановление и предпоставка за редовността му от външна страна, а е въпрос по същество.

По приложението на материалния закон:

Разпоредбата на чл. 257, ал. 1 от ЗМВР предвижда ангажиране на административнонаказателната отговорност на лице, в случаите, когато е извършено нарушение, изразяващо се в неизпълнение на разпореждане на орган на МВР, направено в изпълнение на функциите му. Според ал. 4 на чл. 64 ЗМВР "разпорежданията на полицейските органи са задължителни за изпълнение, освен ако налагат извършването на очевидно за лицето престъпление..."

Разпореждането, дадено към въззивника П. - да не прави опити да напуска държавната граница, тъй като има забрана не налага извършване на престъпление. В конкретния случай събраните по делото доказателства сочат затова, че на датата, посочена в акта свидетелите В. Й. и А. Г. (полицейски служители) са станали свидетели на влизането на П. в страната, след като преди това въпреки издадено му писмено предупреждение, е преминал държавната граница. В тази връзка следва да се отбележи, че без всякакво значение за съставомерността на нарушението, вменено на въззивника е фактът дали забраната е била снета или не. След като в програмата лицето протича по задача, има забрана да напуска и е предупреден за това, първо е следвало да се увери, че забраната му е снета от полицейските масиви и едва след това да предприеме повторно излизане в чужбина. Още повече, че нито пред полицейските служители, нито пред съда се представи въпросното Писмо на Окръжна прокуратура, а и не се доказва идентичност на забраната, която се твърди, че е свалена, със забраната, която фигурира в системата АИС „ГК“.

В случая разпореждането е било дадено недвусмислено от униформен полицейски служител в присъствието и на друг такъв, на граничен пункт, в писмена форма, така, че за

жалбоподателя Е. П. е било пределно ясно, че то изхожда от компетентен орган.

Общата разпоредба на ал. 1 на чл. 64 ЗМВР установява изискване за издаване на разпорежданията в писмена форма. Самото предупреждение не е приложено по преписката, но съдът намира, че същото е безспорно издадено и връчено на П., липсват възражения в обратна посока, а и за това свидетелстват разпитаните свидетели и писмените доказателства.

Безспорно даденото от полицейския служител разпореждане към въззивника, което е било задължително за него, при действието на императивната разпоредба на ал. 4 на чл. 64 ЗМВР, не е изпълнено. Той не се е съобразил, че има пречка да напусне пределите на страната и това е въведена в системата на МВР задача. Отказът на въззивника да се съобрази с издаденото му предупреждение и да не напуска страната преди да се увери, че няма пречка за това, се субсимира от общия състав на ал.1 на чл. 257 ЗМВР.

С оглед на всичко изложено до тук съдът счита, че атакуваното НП не страда от пороци, които го правят процесуално недопустимо, издадено е в съответствие с материалния закон, и като такова следва да бъде потвърдено.

Правилно е определен и размерът на санкцията, като е отчетено, че П., разчитайки на това, че в ЕС при излизане от Р. България контролът не е сто процентов, е излязъл необезпокояван, т.е. нарушил е както забраната, така и издаденото му предупреждение, касае се за нарушаване на реда за преминаване на държавната граница, поради което обществената опасност на деянието е завишена.

За това и на основание чл.63 ал.2, т. 5 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление НП № 5396а-119/06.10.2023г. издадено от Началник ГПУ-Петрич с което на Е. Д. П. от гр. С., ул. „Х. А.“ № *, с ЕГН ***** е наложено административно наказание: Глоба в размер на 100 лева на основание чл.257 ал. 1 от ЗМВР.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд гр.Благоевград в 14 дневен срок от получаване на съобщението от страните.

Съдия при Районен съд – Петрич: _____